

[Ole Henriksen]

folketing stadig væk en chance for ikke at gøre problemet større, end at det kunne løses igen. Vi gjorde opmærksom på, at den politiske situation ville blive forværret for hver dyrtidsportion, der blev indbetalt i de to år.

Det har helt klart også vanskeliggjort de kommende overenskomstforhandlinger. Der står 11 mia kr. på højkant, når man træder ind i forhandlingerne. Det er sådan set ikke så meget de penge, som er indbetalt til ATP af statsmidlerne, der er det springende punkt; det springende punkt er, at det er et tilgodehavende hos arbejdsgiverne, som lønmodtagerne har, altså noget, som arbejdsgiverne har unddraget sig ved hjælp af folkettinget. Det er klart, at det krav må føres frem i overenskomstforhandlingerne, og det drejer sig vel at mærke om 11 mia kr. – i forhold til, at en normal overenskomst koster ca. 1½ mia kr. Det er klart, at det vanskeliggør overenskomstforhandlingerne, at der lige pludselig forlods er 11 mia kr. på højkant i sådan nogle forhandlinger, når man normalt forhandler i størrelsesordenen 1½ mia kr. inden for en to års periode.

Der er også andre rimelige krav, som den skizofrene lønmodtager, hr. Melchior omtalte, må bringe ind i billedet. Her kan man henvise til det beslutningsforslag, som blev vedtaget den 20. august 1976, altså augustforliget, hvor der står:

»Det vil derfor være nødvendigt, at der sker en opbremsning i indkomstudviklingen, således at pengeindkomsternes stigning begrænses for alle befolkningsgrupper, både lønmodtagere, selvstændige og andre, til maksimalt 6 pct.«

Det er rigtigt, at lønmodtagerne har mærket, at man har holdt sig dette efterretteligt, men jeg vil gerne spørge statsministeren, hvordan det går med de andre grupper, som også skulle mærke det. Jeg vil gerne spørge, om der er kommet noget tiltag – det er i hvert fald gået hen over mit hoved, hvis det er sket – som har ligestillet disse grupper. Det var den hensigtserklæring, man kom med. Jeg synes, man har svigtet lønmodtagerne, som nu skal ind i overenskomstforhandlinger her omkring årsskiftet. Resultatet har for lønmodtagerne været en reallønsnedgang. Man kan sige, at den indkomstpolitik, man har lagt op til, selvfølgelig har virket som en lønbegrænsning over for lønmodtagerne, men med hensyn til de andre grup-

per har vi ikke fået indfriet forventningerne. Her tænker jeg måske mest på de spekulationsgevinster, som dagligt hives hjem på jord og fast ejendom. Det drejer sig om beløb, der vel nok kan siges at ligge oppe omkring 11 mia kr. om året, som bliver kapitaliseret i denne sektor og bliver sat i omløb. Det står i et skærende modsætningsforhold til den proportionsforvredne diskussion om, hvor samfundsskadelige nye overenskomster med en beløbsramme på 1½ mia kr. for en 2-årig periode er.

Vi har som sagt flere gange været medforslagsstillere til forslag om, at disse penge skulle udbetales, og vi har fortsat den indstilling, at pengene skal udbetales. Da jeg endnu ikke har fået retsforbundets dagsordensforslag, må jeg vente med at tage stilling til det, men efter hvad jeg hørte, ligger det ikke så langt fra, hvad vi hidtil har kunnet være enige med retsforbundet om.

Jørgen Jensen (DKP):

Jeg kan sige med det samme, at vi kan støtte det dagsordensforslag, retsforbundet har fremsat; det er på linje med det, vi tidligere har sagt i den sag, og med det forslag, vi har stillet i folketinget sammen med andre partier. Den sidste taler sagde, der var tale om en varm kartoffel. Nej, jeg er bange for, at det ikke er nogen varm kartoffel. Jeg er bange for, at det, der skete i august måned 1976, var et ganske bevidst tilrettelagt forsøg på allerede dengang at gribe ind i den kommende overenskomstsituation. Det er ikke således, at de, der tilrettelagde dette lovindgreb, ikke vidste, at følgen ville være, at der ikke kunne føres frie overenskomstforhandlinger i 1978–79; det ved alle godt. Det er sagt heroppefra, at arbejdsmarkedets parter selv må løse deres problemer, og at der er ønske om frie overenskomstforhandlinger. Ja men forudsætningen for det er, at folketinget ophæver de tidligere vedtagne love om indgreb, som umuliggør frie overenskomstforhandlinger i en situation, hvor man har frataget arbejderne en stor del af den løn, de skulle have udbetalt. Denne løn var nedfældet i tidligere overenskomster, for dyrtidsreguleringen er jo gammel, den er nedfældet i tidligere overenskomster. Der var altså ikke tale om krav, der blev rejst. Kravet til dyrtidsreguleringen var, at den skulle give fuld